

TEKST ROBBERT COOPS

FOTO CARL MIEROP

Het is bij de Jazz at the Club altijd piekfijn geregeld. Een geoliede organisatie zorgt ervoor, dat vanaf de eerste aankondiging van een concert tot en met de laatste financieel-administratieve restjes alles gladjes verloopt. Niet alleen de musici worden in de watten gelegd – met een maaltijd in de Radiokamer, een professioneel uitgelicht podium, een gestemde concertvleugel, de aanwezigheid van geluidstechnicus Marnix Bosman en presentator Ronald Blom – maar dat geldt eens te meer voor de gasten, die weliswaar vooral voor de muziek komen, maar ook voor de informele, geanimeerde sfeer. Het altijd weer gevarieerde jazzhapje vormt daarin een vast gegeven. Na acht jaar is Jazz at the Club een niet meer weg te denken instituut geworden met dank aan medewerkers en het College van Bestuur. Tot zover de loftuigen.

Al die ingrediënten waren volop aanwezig tijdens het concert door de Amerikaanse pianist Ted Rosenthal op vrijdag 17 november. Deze keer opnieuw een klassiek pianotrio, enigszins vergelijkbaar met de trio's van Peter Beets, Harry Happel, Louis van Dijk en Tamir Hendelman die al eerder in De Witte optraden. Het trio – dat verder bestond uit Marius Beets op bas en Hans Braber op drums – had net een tour van twee weken door Duitsland en ons land achter de rug. Dat was te

merken aan het hechte samenspel. En vooral ook aan de bijna achteloze wijze waarop Ted Rosenthal speelde en aan de ontspannen wijze waarop hij de verschillende stukken op charmante wijze presenteerde.

Ted Rosenthal wordt wel beschouwd als een van de meest invloedrijke pianisten en componisten van zijn generatie. Hij won in 1988 de prestigieuze Theolonious Monk Competition – de Haagse pianist Rob van Bavel werd bij die gelegenheid eervol tweede – en is ook nog eens actief als leraar en auteur. Hij trad wereldwijd op met grootheden als Gerry Mulligan, Art Farmer, Phil Woods en James Moody en componeerde de jazzopera *Dear Ehrich* als eerbetoon aan zijn grootmoeder die vanuit Solibor tweehonderd brieven schreef aan haar zoon Ehrich die naar Amerika voor de nazi's was gevlucht. Enkele stukken daaruit liet hij ook horen. Maar ook swingende stukken van Rodgers en Gershwin en bewerkte klassiekers van Chopin en Tchaikovsky. En – zoals jazzkenner Bert Jansma in *Den Haag Centraal* dat omschreef: “... met een opvallend mooi toucher en met solo-intro's die bijna miniconcertjes waren.” De toegift, een bluesnummer (*Gershwin Prelude*) was door de spanningsopbouw in het ritme misschien wel het mooiste stuk van de avond, afgaand op de enthousiaste reacties van het publiek. ■

Jazz
at the Club

TRIO UNLIMITED